

Hannes Weil

Soarele râdea. Greierii cântau sonor în iarbă. Bucuria verii zâmbea din multe flori colorate și fructe care se coceau. Dar în sat era doliu. Hannes Weil era înmormântat.

Pe partea dreaptă a străzii micului Rhöndorf stăteau femeile, țărăncile, în costumul lor greu, negru, de doliu. Stăteau acolo ca niște clopote, în fustele lor groase care erau împodobite cu broderii de mătase. Fețele lor erau arse de soare. Viața de muncă pe câmp le-a desenat pe față rune adânci. Tot așa și țăranilor, care stăteau pe partea stângă a străzii, în hainele lor negre. Gulerele lor răsfrânte, albe, înguste, cu panglicile negre de mătase și cu cizmele lor solide, de un negru-mat scoteau în evidență solemnitatea doliului. Majoritatea erau staturi mijlocii, slabe.

Când am pășit prin mijloc, ei m-au salutat cu jumătate de voce: „Dumnezeu să te binecuvânteze!” - și dădeau afirmativ din capete.

Lângă brutărie stătea un grup de băieți cu o coroană acoperită cu un văl negru. Clopotele bisericii micului sat băteau tare. Băieții merg în față și cântă: „Isus, nădejdea mea...”. Ca un acompaniament înăbușit de armoniu, glasurile joase ale țăranilor au intervenit.

Convoiul funerar pășea cucernic spre cimitir. Lângă mine, soția lui Hannes Weil, care plângea cu hohote.

Curând stăteam în fața mormântului. Pământ îngrămădit, proaspăt - un mormânt pentru Hannes Weil.

Cântatul țăranilor s-a întrerupt brusc. Privirile noastre erau îndreptate toate spre pământul proaspăt, îngrămădit. - „Tu îl întorci pe om în țărână și zici: «Întoarceți-vă, fii ai oamenilor!»” [Psalmul 90.3].

Hannes Weil a fost coborât în pământ. După predică și după rugăciune, țăranii și țărăncile l-au salutat pentru ultima dată pe decedatul lor Hannes și au aruncat o mână de pământ pe sicriu.

Peste o jumătate de oră stăteam într-o odaie țărănească joasă. Țăranca mi-a dat un pachet de bani și obligațiuni de război.

Acestea erau economiile noastre de patruzeci și opt de ani. Soțul meu și eu am muncit. La început am vrut să cumpărăm o fermă, dar mai lipseau trei mii de mărci. Apoi au venit războiul și inflația.”

Am privit o clipă fața ridată a femeii, așa cum privisem pământul proaspăt, îngrămădit.

Bancnote ale Reichului, tipărite în 21 aprilie, 1910. Erau șazeci și două de mii de mărci. Încă trei mii, și atunci, Hannes Weil ar fi putut să cumpere o fermă mare cu cai, ar fi putut să plătească totul cu bani gheață. Acum, toate nu mai valorau nimic. - O mână de pământ proaspăt, îngrămădit.

Dar Hannes Weil nu economisise numai lucruri trecătoare. El se gândise și la lucrurile nepieritoare și acesta era un lucru serios. Soția sa mi-a povestit că într-o zi se hotărâse pentru Dumnezeu și Hristos și în credința în Hristos el uitase de banii economisiți și expirați.

„Acum economisesc pentru cer, Jong! - Hristos este câștigul meu. - Acesta de aici este gunoi”, îi spusese Hannes Weil vecinului său, când îi arătase banii.

Și Hannes Weil a crezut de atunci în Răscumpărătorul său, pe a Căruia dragoste a lăudat-o întotdeauna.

Afară, în cimitir, zăcea acum trupul său, iar eu aveam în mână ceea ce el economisise cu hărnicia sa în viață, - pământ - și hârtie, speranța vechii sale vieți - „un gunoi!” -

Hannes Weil n-a ajuns să aibă o fermă mare, dar Îl câștigase pe Hristos.

Alwin Wiederhold

Titlul original: „Hannes Weil”
din *Samenkörner (Neue Folge 29) 1935*, pag. 222-223.